

ΜΥΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΥΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Οἱ νυμφῖοι ἦσαν ἄκρως συγκεκινημένοι. Ἡ κρατοῦσα τὴν νυμφικὴν λαμπάδα χεῖρ των ἐφαίνετο ὑποτρέμουσα εἰς ἕκαστον παλμὸν τῆς καρδίας των. Ἀλλὰ ποῖα διαφορὰ μεταξύ τῆς συγκινήσεως ἑκατέρου! Ὁ νυμφῖος, μόλις ὑπερβᾷ τὸ τριακστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, εὖπορος, ἐπιστήμων, μετὰ τὴν παγίωσιν τῆς ἱατρικῆς πελατείας του εἰρίσκειτο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ μεγάρου τῆς εὐτυχίας ὡς ἐκ τοῦ λαμποῦ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν συνοικεσίου τούτου, καὶ ἐξήστραπτεν ἐξ εὐδαιμονίας. Δὲν ἦτο μὲν γάμος ἐξ αἰσθηματος ὁ μέλλων νὰ ἐνώσῃ τὰς δύο ταύτας νεαρὰς ὑπάρξεις, τὰς τὸσον κατὰ τὸ φαινόμενον ὁμοίας κατὰ τὴν γέννησιν, τὴν μορφῶσιν, τὴν νεότητά, τὸν πλοῦτον. Ἀλλὰ μήπως ἀπαιτεῖται πάντοτε ἔρωσ διὰ νὰ εὐτυχῆσῃ ἐν συζυγικῶν ζεύγος; Δὲν ἐγένετο τὸ συνοικεσίον τοῦτο μὲ τὰς εὐχὰς καὶ τὰς εὐλογίας πᾶν δύο οικογενεῶν καὶ μὲ τὰς ἐπιδοκιμασίας ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας; Τοιαῦται σκέψεις ἀντηνακλῶντο ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς καὶ νοήμονος μορφῆς τοῦ νυμφίου, καὶ οἱ ὕγροι ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροδόλουν ἐξ εὐδαιμονίας καὶ μακαριότητος. Ἐστρεφεν ἐνίστοε τὸ γλυκὺ του βλέμμα πρὸς τοὺς γονεῖς του μειδῶν ἐλαφρῶς, ὡς νὰ ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς, «μὴ φοδεῖσθε! δὲν μὲ χάνετε. Θὰ σὰς ἀγαπῶ ἐπίσης ὅπως καὶ τὴν Ἑλένην μου!» Ὅλα αὐτὰ ἀνεγινώσκομεν ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἡμεῖς οἱ προσκεκλημένοι. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐπίσης ἐνόμιζον ὅτι ἢ ὡς ἡλεκτρος ὠχρὰ μορφή τῆς νύμφης, οἱ μεγάλοι γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὀπῶν μόλις διέκρινε τις ἀναδύζον δάκρυ, τὸ ἀλλόφρον καὶ ἐκστατικὸν βλέμμα τῆς, τὸ βαθῶς ἀνασειόμενον στῆθος τῆς, καὶ ἡ τρομῶδης τῆς λευκῆς λαμπάδος δόνησις, ὅλα αὐτὰ ἐνόμιζον ὅτι προήρχαντο ἐκ τῆς παρθενικῆς συγκινήσεως τοῦ γάμου. «Τί ταιριαστὸ ἀνδρόγυνο! τί εὐτυχισμένον συνοικεσίον!» ἤκουον νὰ ψιθυρίζωσιν ἐκ θαυμασμοῦ οἱ γείτονες μου πέραξ τῆς στερογγίλης τραπέζης, ὅπου κατῶρθωσα νὰ πλησιάσω μεθ' ὅλον τὸν συνοιστισμὸν τοῦ πλήθους τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Τὰς σκέψεις ταύτας ἤκουον ἐγὼ, καὶ ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν μου θλίβερως, διότι ἐγνώριζον, ὅτι μία ψυχὴ, ἐν πνεύμα ἐπτερυγίζεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρείας αἰθούσης, ἢ ψυχὴ τοῦ φίλου μου, ὅστις πρὸ πέντε μνηῶν ἀπέθονε εἰς τὰς ἀγκάλας μου προφῆρων τὸ ὄνομά τῆς. Ὁ ταλαίπωρός μου φίλος εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ μὴ εἶνε οὔτε ἱατρός οὔτε δικηγόρος, οὔτε ἀξωματικός. Ἐγραφε μόνον ὠραίους στίχους, ἐδημοσίευσεν μίαν ἐνδιαφέροντα διηγήματα καὶ μυθιστορίας, ἀποζῶν μόλις ἐκ τῆς πνευματικῆς του ἐργασίας, ἢ ὅποια πόσον ἐνταῦθα πενιχρῶς ἀνταμείβεται· ἐπειδὴ ὁμως ὅλα αὐτὰ δὲν ἀν-

τιστοῦχον οὔτε πρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἐνὸς γραφῆως Εἰρηνοδικείου, ὁ πατὴρ τῆς Ἑλένης, πλούσιος κτηματίας, ἐπέπληξε μέχρι σκαιότητος τὴν ἀγαθὴν κόρην του, ἥτις ἐτόλμησε νὰ τῷ ὑποδείξῃ δειλὰ δειλὰ τὸν φίλον μου ὡς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας τῆς. Ἐκείνη ἔκλαυσε ἕνα, δύο μῆνας, ὑπέφερε μέχρι κλονισμοῦ τῆς ὑγείας τῆς· ἀλλ' ὡς καλὴ κόρη, λαβοῦσα κάλλιστα παραδείγματα παρὰ τῆς ἀποθανούσης χριστιανῆς μητρὸς τῆς, ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς, καὶ νὰ ἀσμονήσῃ ἐκεῖνον εἰς τὸν ὅποιον εἶχε δώσει τὴν καρδίαν τῆς. Τὸν ἐλπισμόν τῆς. Ἐρωισμὸς ἢ δειλία δὲν τὸ ἐξετάζω. Ὁ φίλος μου ὁμως δὲν ἠδυνήθη νὰ φιλοσοφήσῃ καὶ ἐχαρακτήρισε τὴν ἀπομάκρυνσίν τῆς ὡς προδοσίαν, μετὰ τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον ὄρκον τὸν ὅποιον εἶχον ἀνταλλάξει. «Νὰ καίεται αἰῶνια ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἂν σὲ ἀσμονήσω», εἶπε ἐκείνη. Ἐλπίσθη ἂν δὲν γίνῃς ἰδική μου· εἶπεν ἐκεῖνος. Καὶ ἐτήρησε τὸν ὄρκον του. Ἀπέθανε μῆνας τινὰς μετὰ τὴν σκληρὰν ἀπόφασίν τῆς, ὅπως τὸν ἀσμονήσῃ. Δὲν ἔγραφε πλέον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῆ. καὶ ἴσως ἴσως ἀπέθανε τὸσον ταχῶς, κατέπεσεν ὡς τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου, διότι δὲν εἶχε τὴ μέσα νὰ θεραπευθῆ, ἢ μεγάλῃ ἐκείνη καρδίᾳ, τὸ ἔξοχον ἐκεῖνο πνεῦμα. Ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου ψιθυρίζων τὸ ὄνομά τῆς. Οὔτε κατάρρα, οὔτε ὕδρις καμμία ἀπὸ τὰ χεῖρά του. Μόνον στιγμῆς τινὰς πρὶν ἐκπνεῦσῃ, τὸ βλέμμα του, ὡς νὰ διέκρινε μυριάδας πνευμάτων, τὰ ὅποια τοῦ ἔτεινον τὰς χεῖρας, ἔλαβεν ἐκφρασιν ἀρρήτου μακαριότητος, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του ὡς νὰ περιεπτύσσειτο ἀόρατον τινα ψυχὴν καὶ ἐκφωνήσας ἐν μέσῳ στεναγμοῦ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης, ἔκλεισε διὰ παντὸς τοὺς οὐρανίους ἐκείνους ὀφθαλμούς. Διηγῆθη τὰ παθήματα τοῦ φίλου μου εἰς μίαν κόρην, ἀλλοτε συμμαθητρίαν τῆς Ἑλένης καὶ πιστεύω ὅτι τὰ διεδίδασεν εἰς ἐκείνην. Ἐλπίξω νὰ ἔμαθε πῶς εἶχε φονεῖται διὰ τῆς προδοσίας τῆς τὸν ἀδελφικὸν μου φίλον. Κατῶρθωσα νὰ λάβω πρόσκλησιν εἰς τὸν γάμον τῆς διὰ νὰ ἴδω τὴν μορφήν τῆς, διότι πρὸ πολλῶν μνηῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἴδω οὔτε εἰς τὸν περίπατον, οὔτε εἰς τὸ παράθυρόν τῆς, οὔτε εἰς τὸν ἐξώστην τῆς. Μίαν μόνον ἐσπέρην τὴν εἶδον μακρόθεν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Φαλήρου ὅπου παριστάνετο ἡ «Λουκία» καὶ μοὶ ἐφάνη συγκεκινημένη καὶ ὀλίγον ὠχρὰ. Ἀλλὰ μήπως ἢ συγκινήσις τῆς προήρχετο ἐκ τῆς παραφροσύνης τῆς ἠρωίδος τοῦ Βάλτερ Σκῶτ, ἢ ἐκ τῆς ἀναπολήσεως τοῦ δυστυχῆς φίλου μας; Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπανεἶδον πλέον. Καὶ ὁμως ἐφελδόμεν ἢ περτεργείας νὰ τὴν ἴδω, νὰ μάθω ἂν εἶχε τύψει συνειδότης, ἂν τὸν ἐνθυμῆται ἀκόμη. Τὴν

ἐμίσησαν. Ἐπίτηδες μετέβην εἰς τὸν γάμον διὰ νὰ τῇ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην τῆς τὸ φάσμα τοῦ φίλου τῆς. Νὰ τὸν ἐνθυμηθῆ ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας τῆς, ἐν μέσῳ τῶν τῶσον ὀνείρων τοῦ γάμου, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου τῆς. Νάντικρῦση τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ νάναγνώσῃ ἐντὸς αὐτῶν πόσον ὑπῆρξεν ἔνοχος, πόσον ὑπῆρξε προδοτικὸς. Καὶ ἐπῆγα...

Ἀλλὰ διατὶ μόλις τὴν ἠτένισα, ἔπαυσα νὰ τὴν μισῶ πλέον; Μήπως ἢ ὠχρότης τῆς, ἢ ὅποια ὑπερέβαινε τὴν λευκότητα τῆς λαμπάδος τῆς, κατεπράυνε τὴν ἀγανάκτησίν μου, ἢ μήπως μὲ συνεκίνησαν οἱ ὕγροι ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο χύσαντες ἀφθονὰ δάκρυα, ὡς ἐξίλαστῆριον δρόσον διὰ τὴν φλεγομένην ψυχὴν τοῦ φίλου τῆς; Δὲν γνωρίζω. Ὅ,τι ὁμως δύναμαι νὰ βεβαιώσω, εἶνε ὅτι μόλις τὴν εἶδον τὸσον ὠχρὰν, τὸσον ἐκστατικῶς ἀλλόφρονα, τὸ μῖσος ἐκεῖνο, ἢ ἐκδίκησις ἐκείνη. τὴν ὅποιαν ἔπνεον ἐναντίον τῆς, ἠσθάνθη ὅτι ἔλυονε σιγὰ, σιγὰ ἐντὸς μου ὡς κηρίον καὶ μὲ κατέλαβεν ἀλλόκοτος συγκινήσις. Ἐπερίμενα νὰ τὴν ἴδω ἀπαστραπτουσαν ἐξ εὐτυχίας ὑπὸ τὴν λευκὴν γαμήλιον ἐσθῆτα τῆς, εὐδαίμονα ἐκ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τῶν συγγενῶν τῆς, καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ μοῦ ἔφερε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ προδοθέντος φίλου μου. Ἀλλὰ μόλις τὴν εἶδα μὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο — Θεέ μου, τί βλέμμα! — τὸ ὅποιον ἐνόμιζες ὅτι ἐβλεπεν ἀόρατον κόσμον πλήρη ψυχῶν καὶ πνευμάτων, κατελήθη ὑπὸ ῥίγους. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἀνέπεμπε μυστικὴν τινα λάμψιν, ὅπως αἱ ἐκστατικαὶ παρθένοι τοῦ Μουρίλλου. Μίαν φορὰν μόνον εἰς τὰς ἀρχὰς μὲ ἠτένισε παρατεταμένως καὶ εἶδον ὅτι ἡ λαμπὰς ἐδονήθη περισσότερο εἰς τὰς κρινολεύκους χεῖρας τῆς. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ποῦ εἶπε τὸ ξεψυχισμένον ἐκεῖνο νὰ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον, ἔπισθεν τοῦ ὀποῖου ἰστάμην, μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸ βλέμμα τῆς διήλθεν ταχὺ ὡς ἀστραπὴ ἐπάνω μου. Ἐπειτα μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μυστηρίου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὀποῖου ἐφαίνετο ἀποῦσα μακράν, πολὺ μακράν, εἰς κόσμους ἄλλους, ἀπέφευγε ἐπιμόνως νὰ μὲ ἀτενίσῃ. Μίαν ἢ δύο φορὰς τὴν εἶδον καρφώνουσαν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς εἰς τὴν φλόγα τῆς λαμπάδος, ἢ ὅποια μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐτρεμόσδυνε ὡς ἀπὸ ἀόρατον, μυστηριώδες φῶσμα πνεύματος περιεσταμένον ἄνωθεν τῆς. Μήπως ἄραγε ἦτο ἡ ἄνοχη τῆς, ἢ ὅποια ἐξήρχετο βιαίως ἀπὸ τὸ ἀνασειόμενον στῆθος τῆς, ἢ μήπως ἦτο ἡ ἀνήσυχος ψυχὴ τοῦ φίλου τῆς, ἢ ὅποια πτερυγίζουσα ὀργίλη ἄνωθεν τῆς τῆς νυμφικῆς λαμπάδος προσεπάθει νὰ τὴν σβύσῃ; Καὶ ἡ ὠχρότης τῆς, ἐνόσῳ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐφθάνεν εἰς τὸ τέλος του, ἐλάμβανε παράδοξον ἠλεκτρώδην στιλπνότητα, προσδίδουσαν μυστηριώδη αἴγλην εἰς τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς.

Μετὰ τὸ «Ἡσάτα χόρευε» βροχὴ ἐξ ἀνθέων ἔρρανε τοὺς νυμφίους καὶ ἐπὶ τῶν λευκῶν στεφάνων τῶν ἐσκορπίζοντο ὑπὸ τῶν στενῶν συγγενῶν δρᾶκες ἐκ πετάλων ρόδων. Ὅλων τὰ πρόσωπα ἀπήστραπτον ἐκ ἀρᾶς καὶ εὐτυχίας. Οἱ γονεῖς τοῦ γαμβροῦ καὶ ὁ πατὴρ τῆς νύμφης ἐφαίνοντο πλέοντες εἰς πελάγη εὐδαιμονίας καὶ ἠσπάζοντο ἀδιακρίτως ὅλους τοὺς προσκεκλημένους.

Ὁ γαμβρός ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς εὐτυχίας του, καὶ ἀπέδιδε τὴν ὠχρότητα τῆς νύμφης εἰς τὴν εὐνόητον συγκίνησιν τοῦ ἡμεναίου. Ἡ μουσικὴ εὐθύς μετὰ τὸ πέρασ τοῦ γάμου ἤρξατο παιανίζουσα φαιδρότατα τεμάχια. Οἱ συγγενεῖς κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας, παρήλαυνεν κατὰ σειρὰν πρὸ τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἀσπάζομενος αὐτὸ καὶ εὐχόμενος εἰς αὐτὸ ὑγείαν, εὐτυχίαν, πολυτεκνίαν. Τὰ κοινὰ καὶ τὰ διάφορα ἀναψυκτικὰ ἐπὶ μεγάλων πολυτίμων δίσκων διενέμοντο ἀφειδῶς εἰς τοὺς προσκεκλημένους. Ἡ εὐφρόσυτος νύξ τοῦ γάμου ἐλαμπεν ἐκ τῶν ἀφθόνων φώτων, τῶν πολυχρῶμων ἐσθίων καὶ τῶν πολυτίμων ἀδαμάντων. Παντοῦ εὐτυχίᾳ μευιδιάματα καὶ δάκρυα, μεθυστικὴ ἀπόπνοια ἀρωμάτων καὶ ἀνθέων, μαρμαίροντες τράχηλοι καὶ ὠλένας. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χειμάρρου τούτου τῶν μύρων, τῶν χρωμάτων, τῶν φώτων, ἡ ὀλοὴν ἐπιτεινομένη ὠχρότης τῆς νύμφης ἀπετέλει δι' ἐμέ, μόνον δι' ἐμέ παράδοξον ἀντίθεσιν. Εἶχον ἀναγνώσει εἰς τὴν ψυχὴν της ὡς εἰς ἀνοικτὸν βιβλίον. Δὲν εἶχε λοιπὸν ἀσημονήσει ἐκεῖνον! Τὸν ἐνθυμεῖτο λοιπὸν ἀκόμῃ καὶ εἰς τὰς ὑψίστας στιγμὰς τοῦ ἡμεναίου! Παρήλασα καὶ ἐγὼ τελευταῖος ἐνώπιον τῶν, ὅπως τοὺς εὐχρηθῶ. Ἐσφίξα τὴν χεῖρα της καὶ ἠσπάζοντὴν ψυχρότητα μαρμάρου νὰ παγώσῃ τὰς φλέβας μου. Εἰς τὴν εὐχὴν μου «νὰ ζήσετε» ἤγειρε τοὺς κἀτῶ νεύοντας ὀφθαλμούς της, καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν εἶδον τὴν αὐτὴν μουσικὴν λάμψιν, τὸν ὁποῖαν καὶ εἰς τοὺς σδύνοντας ὀφθαλμούς τοῦ φίλου της, ἐνῶ ἡ ἐκφρασίς της μορφῆς της μοῖ ἔλεγε μὲ ὕφος ἐπιπλήξεως, «Νὰ ζήσω! καὶ ὁ ὄρκος μου;» Μὲ κατέλαβε φρίκη. Ἐξήλθον εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπως ἀναπνεύσω. Ἐσθίριξα τὴν κεφαλὴν μου ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν μου, καὶ ἀνεπόλησα τὸν φίλον μου, τὸν καλὸν μου φίλον. Μεθ' ὅλων δὲ τὸν θόρυβον τῆς αἰθούσης ἤκουσα περιδομδοῦσαν εἰς τὰ ὦτα μου μουσικὴν φωνήν, λέγουσαν μοι, «Εἶμαι ἐσὺ! Εἶμαι ἐσὺ».

Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου μὲ τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμούς μου παρετήρησα μετ' ὀλίγον ζεύγη χορευτῶν κολυμβῶντα εἰς τὸν στροβιλῶδη ποταμὸν τῆς μουσικῆς τοῦ Στράου. Ἐν τῇ ἐντάσει τῆς ἐξημεμένης φαντασίας μου ἐξελάμβανον τὸ σπινθηρόβολοῦν ἐκ τῆς μετάξης καὶ τῶν ἀδαμάντων πλῆθος, ὡς χορὸν πνευμάτων, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν τὴν νύμφην, ὡς λευκὴν ψυχὴν πτερυγίζουσαν μεταξὺ στρατιᾶς ἀγγέλων. Εἰσῆλθον ἢ μάλλον ὤρμισα εἰς τὴν αἰθούσαν ὠθούμενος ὑπὸ ἀοράτου σιδιρᾶς χειρός, καὶ ἡ αὐτὴ φωνὴ ἐψιθύριζεν εἰς τὰ ὦτά μου. Χόρευέ την! Χόρευέ την!» Μηχανικῶς πῶς εἶρέθη πρὸ τοῦ ἀ-

νακλίντρου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο μόνῃ ἢ Ἐλένη. Ἦτο κατάκοπος ἐκ τοῦ στροβίλου. Ἐφαίνετο συντετριμμένη. Λεπτὸν ῥάντισμα ἰδρώτος ἐστεφάνωνεν ὡς μαργαριτῶδες στέμμα τὸ κάτωχρον μέτωπόν της. Μόλις ἐμάντευσε διατὶ τὴν ἐπλησίασα, ἀν καὶ ἐξιντλημένη, ἀνγέρθη ζωηρῶς, ἐβρίθη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ὡς νὰ ἐνέδιδεν εἰς ἀκαταγώνιστον μυστηριώδη ἔλξιν, ἥτις τὴν ὤθει πλησίον μου. Χορεύσατε! Χορεύσατε! μου ἔλεγε ἢ φωνὴ ἀλλὰ κἀπὼς ὀργίλη τὴν φορὰν ταύτην. Καὶ ἀνάρπαστοι ὑπὸ ἰσχυροῦ μαγνητικοῦ ρεύματος ἐστρεφόμεθα, ἐστροβιλιζόμεθα, περιδινούμεθα ὡς νὰ μᾶς ἐκάρθωναν ἀνωθεν πτερὰ εἰς τοὺς ὤμους μας, ἐν ᾧ εἰς τὸν ἠλογερὸν αἰθέρα ἀγνωστος, οὐρανία μουσικὴ ἐρρυθμίζε τὸ πτερωτὸν βῆμα μας «Χορεύσατε! Χορεύσατε!» Δὲν εἰσείρω ἀν ἤκουε καὶ αὐτὴ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀρμονίαν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της προσελάμβανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀόριστον ἔκστασιν, προσηλούμενον εἰς τὸ κενόν. Ἦκουον, ναί, ἤκουον τὴν καρδίαν της πάλλουσαν μέχρι διαρρήξεως· τὸ δὲ ἡμίγυμον σπῆθος της βραχίονος ἀνεκολλοῦτο ὑπὸ τὴν ἐνδόμυχον τρικυμίαν τῆς ψυχῆς της. Ἦν καὶ προσκολλημένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου ὡς βελόνη εἰς τὸν μαγνητικὸν σίδηρον, κατὰ τοῦ να τὴν ἀποσπάσω· καὶ ἐρρίθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὑπὲρ ποτε ὠχρά. Ὁ ἰατρός σύζυγός της ἐντρομος τὴν ἐπλησίασε· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καθυστάσεν λέγων εἰς τοὺς γονεῖς του μετὰ ἠρέμου μευιδιάματος:

— Εἶνε συγκίνησις! δὲν ἔχει τίποτε!

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ μουσικὴ κατέπαυσεν. Οἱ προσκεκλημένοι φαιδροὶ ἀνεχώρησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Τὸ φῶτα ἐσβέσαν. Ἡ πρὶν θορυβῶδης καὶ ἐξαστράπτουσα αἰθούσα ἐγένετο σκοτεινὴ, φωτιζομένη μόνον ἀμυδρῶς ὑπὸ τοῦ λύχνου τοῦ παραπλευρῶς κειμένου κοιτῶνος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ περιχρῶστος νυμφικὴ κλίνη μὲ τὰ ροδοβαφῆ κλινοσκεπάσματα ἀνέδιδε μουσικὴν τινα λάμψιν. Προσκλίνων ὁ νυμφίος ἐπὶ τῆς συζύγου του ἐξηπλωμένης ἐπὶ τοῦ πλησίον τῆς κλίνης ἀνακλίντρου, μὲ λέξεις τρυφερᾶς ἀγάπης καὶ συζυγικῆς στοργῆς προσεπάθει νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὴν καθισχυράσῃ διὰ τὴν συγκίνησιν της. Ἡ Ἐλένη τρέμουσα ὡς τρυγῶν ἀνεσπειροῦτο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ σύζυγος ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην κατὰ τὴν πρώτην νύκτα καὶ ἀσπασθεῖς τὸ μέτωπόν της εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Μείνανα μόνῃ, ὤρμισεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀνοίξασα αὐτὸ ἀνεπνευσε θορυβῶδως. Ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσῃ, ὅλλ' οἱ ἐξογκοῦντες τὸ σπῆθος της λυγμοὶ ἐξέσπωνμόνον εἰς ὑποκώφους στόνους. Ἐσφίγγε μὲ τὰς χεῖρας τὸ σπῆθος νομίζουσα, ὅτι οὕτω θὰ ἀνέβλυζον τὸ δάκρυά της. Δάκρυα οὐδαμοῦ. Δὲν ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ. Ἀόρατος χεῖρ περιεσφίγγε τὸν λαιμὸν της καὶ ὡς δῆς συστρεφόμενη κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου πάλιν μὲ ἐξηπλωμένους τοὺς βραχίονας της. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀνατινασσομένη εἰς ἕκαστον στεναγμὸν της ὑπὸ

τῶν ἐσωτερικῶν ἐλατηρίων τοῦ ἀνακλίντρου, τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο ὠθοῦσα μυστικὴ δύναμις, δὲν ἠδυνήθη νὰ κλαύσῃ. «Δάκρυα, Παναγία μου, δάκρυά δός μου», καὶ ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῶν εἰκόνων, τῶν ὁποῖων ἡ κανδήλα εἶχε σδύσει μετ' ἀλλοκότου τριγμοῦ. Ἀλλὰ ὡς νὰ εἶχε διὰ παντὸς στερεωθείς ἡ πηγὴ τῶν δακρύων της, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔμενον ξηροὶ, πάντοτε ξηροὶ. Ἀλλόφρων ἠγέρθη καὶ συρομένη μηχανικῶς ἐρρίθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπως ἀναπαυθῆ, ἀλλὰ φωνὴ παραδόξως βομβοῦσα εἰς τὰ ὦτα της, τῇ ἐψιθύριζε «Ὁ ὄρκος σου! ὁ ὄρκος σου!» Τότε ἐκτείναςα τοὺς τρέμοντας βραχίονας πρὸς τὴν ἀγνωστον φωνήν, πρὸς τὸ ἀνωθεν τῆς κλίνης της περικύβητον πνεῦμα, ἠγέρθη ὅπως σφίγξῃ αὐτὸ εἰς τὸ ἀσπᾶλλον σπῆθος της, καὶ κατέπεσε μετὰ πατάγου ἐπὶ τοῦ δαπέδου...

Ἀψυπνισθεῖς ἐκ τοῦ θορύβου ὁ σύζυγος ὤρμισεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του. Ἰδὼν ἐσβεσμένην τὴν κανδήλαν ἐβρηξεν κραιγιὴν τρόμου. Ἐζήτησε φῶς καὶ ἐκάλεσε τὴν ὑπηρετρίαν. Ἠπλαητεῖ ἐν τῷ σκότει διπυθύνθη πρὸς τὴν κλίνην, ἀλλὰ προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ ἐκτάδην κειμένου σώματος τῆς γυναικὸς του τὴν ἤγειρεν ἐκ τοῦ πατώματος καὶ τὴν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς κλίνης προσπαθῶν ἐν τῷ σκότει νὰ ἀνοίξῃ τὸν σπῆθος τῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ὑπηρετρία εἰσῆλθε κρατοῦσα κηρίον. Εἰς τὴν θῆαν τῆς θανασίμου ὠχρότητος τῆς κυρίας της, ὠπισθοδρόμisen ἐντρομος Ὁ ἰατρός ἐσθίριξε τὸ σῶμα τοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς συζύγου του. Αὕτη εἶχε παύσει πάλλουσα. Ἦτο νεκρά.

— Ὡ Ἐλένη! εἶπεν ὁ ἰατρός καταπίπτων ἐπὶ τοῦ θερμοῦ σώματος της, «ἔπασχε λοιπὸν ἡ καρδιά σου, καὶ τὸ ἡγνόουν;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσδυσσε τὸ κηρίον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὑπηρετρίας, ἥτις ἐμβρόντητος ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, ποιοῦσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ:

«Μέγας εἰ Κύριε!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐν τῷ καφενεῖῳ.

A—Καὶ τί θὰ κάμετε ὅταν σῶς τόχη κατὰ κίβδηλον χαρτοπόμμου;

B—Θὰ τὸ δώσω τῆς γυναικὸς μου.

*

Ἐν συναναστροφῇ.

Ἐκείνος. — Εἶσαι ἡ μόνῃ κόρη ἢ ὁποῖα δύναται νὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ἐκείνη (ἀκχιζομένη). — Νὰ τὸ πιστεύσω;

Ἐκείνος. — Ναι, ἀγάπη μου, ἔχω δοκιμάσει τόσας ἄλλας!

*

Φιλικὸς διάλογος.

A—Πῶς ἐπωλήθησαν ἅπαντα τὰ ἀντίτυπα τῶν ποιημάτων σου;

B—Ναι, ὁ θεὸς μου τὰ ἠγόρασεν ὅλα.

A—Ἦσως διὰ τὴν σὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν.